

РАЗМИШЉАЊА С РАЗЛОГОМ

РАЗЛОГ јесте покретач и оправданост неке одлуке, поступка, делатности, догађања и појава; мотив, мотивација, подстицај, иницијација, неопходност за нешто, оправданост за неопходно, стимуланс за нешто, узрок. Разлог је полазни елемент једне или више појава, који обавезно изазива последицу, резултат. Увек изазива промену стања уз одређен ефекат. Нужан је и довољан услов за нешто што следи. Нужан је део система законитости.

Све се догађа с разлогом; све је нужно, без случајног.

Сврха живота јесте живети са смислом. Сви који су достигли одређен ниво у служби и у материјалним добрима, поседовањем пса и његовим вођењем улицом или другим простором, показују да су достигли жељен ниво смисла – постали су водичи пса.

Сви смо рођени с разлогом, и судбином смо одабрани да то будемо; дат нам је јединствен скуп дарова и талената који су спремни да нам помогну да остваримо своје животно дело и животну мисију.

Мислити стално о прошлости и бити њен роб, јесте тиранија ума и разума. Неповратно је прошла и мислити само о њој, ум зараста у коров. Не мења се, и на њу се не може утицати. Ваља је умерено спомињати и обележавати, садашњост и будућност јесу сврха живљења.

Мода је творевина снобова за снобове, и јесте ментално и материјално терорисање људи.

„Знак мудрости је ако одаберемо да време проводимо на местима која нас надахњују и пуне енергијом, и ако се дружимо с људима који нас бодре и подстичу“.

„Ја сам више од тога што се чини да јесам, сва снага и моћ света су у мени“. (10 х дневно)

Међу емоционалним стањима која најчешће подстичу незадовољство собом, јесте огорченост, озлојеђеност, сопствен критицизам, недостатак воље и осећај недостатка љубави. Све може да се промени на боље ако желимо и подстичемо себе да то потиснемо у дубину свести, и заменимо позитивним мислима, осећањима, опраштањем и љубављу. Морамо да постанемо свесни свог менталног потенцијала за здравље и радост живљења, и да схватимо да то зависи од нашег погледа на живот, ставова и уверења да све може да буде боље ако то довољно желимо и можемо. Заменимо старе непотребне навике, мисли и представе ст-

варности доступним личним миром, љубављу и радошћу. Љубав према себи и свом стању јесте основни покретач смисла живљења. То је основ љубави према другима. Отвара пут ка здрављу, хармонији и бољим односима. Дубоко у нама се налази извор бесконачних могућности да волимо себе и друге. Треба нам љубав. Љубав према себи јесте извор и покретач наше жеље, воље и свесности наших могућности. Воleti себе, значи воleti да живимо. То нас покреће да радимо, да градимо, да имамо. Тако се понашамо, и мислимо о другима, посебно онима који нас воле и које волимо. У свој свет привлачимо људе који имају љубав у себи, јер су огледало шта јесмо. Ослободимо се непотребног и теретног из прошлости, уживајмо у садашњости и мислимо о будућности.

*** ДА ЛИ ЈЕ СВЕ РЕЛАТИВНО?**

Претпоставимо да је Алберт Ајнштајн стварно тврдио да је све релативно. Ако ту тврдњу поставимо у контекст његових нама познатих тврдњи, можемо да приметимо да постоји логичка грешка у смислу релативности, а ако је прихватимо као његов тест интелигенције -- тада је то стварно тест интелигенције (Ајнштајнова замка). Да ли је та тврдња релативна или апсолутна? Да ли је њен аутор релативно или апсолутно сигуран у њу? Ако је релативно сигуран да је све релативно, тада је и тврдња релативна, што значи да није све релативно. Ако је тврдња саопштена с апсолутном сигурношћу да је све релативно, тада постоји апсолутно – апсолутним се не може доказати релативно, већ се негира. Дакле, релативна или апсолутна јесте тврдња да је све релативно. Није све релативно. Да јесте, било би све лажно и привидно. **Релативно није истинито.** Једна од апсолутних тврдњи и чињеница : **Како год да се окренемо, ... леђа су нам позади.**

*** ЗАШТО МАЛОГРАЂАНИ ВОЛЕ ДА „УЛАЗЕ“ У ТУЂЕ ЖИВОТЕ?**

Народ каже: забада нос у туђ живот.

Душевна храна малограђана: шта ради, како ради, да ли ради, с ким ради, колико ради, зашто ради, зашто не ради, зашто ради тако а не овако, зашто живи тако, с ким живи, зашто живи, одакле је дошао, куда је пошао, зашто је дошао, одакле то, одакле оно, одакле му толико, зашто тако а не овако, зашто тамо а не овамо, нема логику то што ради, није још то урадио, није још то обрисао, није још то склонио, није то поклопио, није то отклопио, није то отворио, није то затворио, зашто је то сада урадио, зашто сада није то урадио, зашто баш сада шета, зашто баш сада гледа, ено опет некуд иде, ено опет је сео, ено опет седи, зашто пева, зашто говори, зашто ћути, ено опет је неко код њега, ено опет иде некуд, шта ли разговарају, да ли оговарају, какву кафу пију, зашто сад да пију, сад ће сигурно нешто да једу, зашто то не окречи, види – још није посејао, види – још није окопао, види – још није посадио, види – још није обрао, зашто није покосио, зашто чупа ту траву, зашто чешља косу на ту страну, зашто има дугу косу, зашто има кратку косу, зашто има бркове, зашто нема бркове, ено вуче се као црево, види гољу, ... Малограђани, лишени својих успеха и задовољстава, прате сваки потез другог, корак, реч, понашање, сусрете, одлуке, изглед, и то анализују у својој емоционалној празнини до најситнијих детаља, приписујући разне епитете и погрде, а затим то неком „саопштавају“ у „поберењу“, уз „чашицу“ разговора, јер, ако не учине то, нису извршили своју „мисију“, која се састоји у „тумачењу“ туђих живота, „моралисању“, „поповању“, „паметовању“, до смарања саговорника, да

би овај могао што више да „упије“ те податке и „важно“ мишљење, а сам заборавља ко је, одакле је, шта је и да ли је нешто постигао, шта је и да ли је нешто достигао, шта је учинио, да ли је нешто добро учинио, коме је помогао, шта је допринео, шта је учинио корисно за друге сем да их оговара, анализује, обрће, преврће, заврће, тегли, скупља, растеже, гужва, притеже, дави... Морална свест малограђана јесте строго сужена и каналисана, и представља праву ризницу цинизма, лицемерја, мржње, претварања, љубоморе, зависти, пакости, ..., али им је преко важно да буду „прави тумачи“ туђих живота. Егоизам обележава већину њихових поступака, који често прелази у страст. Сваки покушај искорача из устаљене шеме живљења доживљавају као анатему. Мрзе друге и завиде им што су то што јесу, а нису оно што нису; што раде то што раде, а не раде оно што не раде; што живе тако како живе, а не живе онако како не живе; што се понашају тако како се понашају, а не понашају се онако како се не понашају; што говоре тако како говоре, а не говоре онако како не говоре; што су образовани толико колико су образовани, а нису образовани онолико колико нису образовани; што имају то што имају, а немају оно што немају; што путују тамо куда путују, а не путују онамо куда не путују; зашто да путују, када могу да не путују; што су ту где јесу, а нису тамо где нису; ...;... Многе ствари не раде, а критикују друге што то не раде. Недостатак културе настоје да прикрију привидном културом и лажним осмесима. Свој образац понашања настоје да наметну другима, а ако не успеју у томе, ти други им постају „непријатељи“. Равнодушни су према свим сегментима свог живота, али будно прате шта се догађа код других. Изражавају пасивизам према свему новом и напредном, а завиде онима који то прате и чине. Уносе лоше расположење, песимизам, омаловажавају веровање у смисао напредног живљења, све што је ново „брзо се квари“, хвале оне који живе и раде као и слично њима, а неизмерно критикују оне који су напреднији од њих, „улазе“ у њихове животе и до настраности „тумаче“ све што раде и постигну. Осећају се притиснуто напредним токовима живљења, и то прихватају као некакву казну за сопствену немоћ и незнање да се прилагоде. Сметају им сви који то могу, па су оптерећени мањком оних који то не могу. Проповедају сопствен „морал“ као парадигму, који је у много чему далеко од општег друштвеног морала, али им је битно да су изразито цинични, лицемерни, формализовани и „инспекторски“ радознали и настројени. Позната је реченица из „Хамлета“: „Нешто је труло у држави Данској“, што у „преводу“ значи – нешто је труло у свести њиховој. Иво Андрић („На Дрини ћуприја“): „... са оним нездравим и ружним љубопитством које је нарочито развијено код света чији је живот празан, лишен сваке лепоте и сиромашан узбуђењима и доживљајима“.

* МЕДИОКРИТЕТ

Особа без талента, неприметна, запостављена од друштва интелектуалаца, интелектуални паразит, који мало зна, али то уздиже, а оно што сазна од људи на положајима, у штампи и телевизији – понавља и подржава до бесвести како би се стекао утисак да је све то добро разумео, без изграђеног критеријума о томе услед недостатка интелекта. Предаје се окружењу у којем се налази и креће, и потврђује све шта они кажу да би задржао „статус“ придруженог члана, и тако могао да каже „коју“ (као у серији „Повратак отписаних“, када шеф Мишић каже: „Ето, и Микула има нешто да каже“). Особа која у средини средине нађе средину, која нити смрди нити мирише, а њој је то свеједно. Има осредњу способност за све, сем за савремена кретања и достигнућа, где

је у минусу. Обавезно прихвата вољу окружења, ако види корист у томе, без додатног умног напрезања. Не жели да мења начин живљења и понашања, јер сматра да је то „непромењива категорија“ и спреман је да се насилно супротстави свему што превазилази његов ниво и способност расуђивања. Сматра да је у праву за све што ради и подржава, да су сви други криви за нешто а не он, да је добро све што ради, а други греше. Није интелектуално продуктиван, јер је то за њега тежак физички рад. Ајнштајн: „Велики умови су се увек сусретали с насилним противљењем осредњих умова. Осредњи умови нису способни да разумеју напредне људе који одбијају да слепо следе конвенционалне предрасуде и одаберу да изражавају своје мишљење храбро и искрено“.

Типичан пример медиокритетског схватања јесте „дочек“ трећег миленијума у свету и код нас, када је прихваћена невероватна **светска лаж као истина**. Дочек Нове **2000**-те године западни медиокритети су прогласили и објавили као дочек трећег миленијума. Није ми познато да нека држава није прихватила то као истину. У томе су прадњачили САД и Велика Британија, као покретачи те светске ујдурме. Све је било до детаља смишљено, оркестрирано и дириговано, с великим рекламама, посебно Си Ен Ен, с великим телевизијским и филмским пројектима, да се стекне упечатљив утисак о новој овоземаљској и космичкој „истини“. Све је пропраћено великим ватрометима у поноћ, како је стизала у коју државу. Таквим потезом „западњаци“ су хтели и успели да покажу и докажу какав смо медиокритетски свет, јер су без отпора показали да поседују највећу моћ, па и у лажима, потискујући и „успешно“ негирајући законе математике и ситног рачуна из основне школе, и свих високообразовних институција, укључујући све академије наука у свету, које нису то „приметиле“. Успоставили су „логику“ без логике, али довољно снажну да потисне све математичко-логичке законе, логику као научну дисциплину, и да уведу „ново“ бројање као „нов закон за све“. Наши медиокритети су то здружено, обертучке и обеношке, прихватили, што због незнања основа математике и ситног рачуна, а толике године узалудно проведоше у школама и остадоше нешколовани и неписмени, што због додворавања јачем, говорећи „тако је“, што је једна од основних одлика медиокритета и њихових продуката полтрона. Долазило је до млаких расправа на ту тему, у којима су медиокритети били изразито гласни и „убедљиви“ у „доказивању“. Министарство културе је увелико позивало грађане да „заједно променимо миленијум“ и знатно утицало да се у Београду постави „миленијумски сат“, на Тргу Републике. У Холивуду је снимљен филм „Судњи дан“ (Шварценегер), у којем се потенцира одбројавање задњих минута до „судњег дана“ у „новом миленијуму“, у ноћи 31.12. 1999/01.01.2000. године. Неки људи у свету, који нису признали ту политичку фарсу, ћутали су довољно „гласно“ да их надговоре „наддокажу“ и омаловаже обични дунстери и медиокритети. Сви ти медиокритети су весело дочекали и 2001. годину, као прву годину трећег миленијума. Какав апсурд, и још више – *non plus ultra nonsens* (невиђена будалаштина). Према „логици“ медиокритета данас не би постојала папирна новчаница 2000 динара, већ бисмо имали папирну новчаницу 1999 динара, а 2000 би био први динар треће хиљаде. С обзиром да имамо папирну новчаницу 2000 динара, с ликом Милутина Миланковића, и она је званична новчана вредност којом располажемо, коју добијамо и којом плаћамо, и јесте заокружена вредност једне целине, морамо да додамо новчаницу 1000 динара да бисмо добили 3000 динара, а та 1000 почиње да се броји од 1. Дакле, $2000 + 1 = 2001$; трећа хиљада почиње с 2001(!!!). Из медиокритета се стварају снобови, који желе и настоје да се пред другима приказују да су већи и бољи него што јесу, као последица неосновано и нереално израженог комплекса више вреднос-

ти, без обзира да ли ће они, њихова породица или неко близак да трпе непријатност, немаштину или подсмех.

* **СУДБИНА**

Речник српскохрватског књижевног језика, 1976.: „СУДБИНА, оно што је предодређено(од неке више силе) да се збива с човеком око њега, коб, фатма ... оно што некога (нешто) очекује,будућност; оставити решење току догађаја, стицају околности, помирити се са судбином, тако мора да буде; који је унапред одређен, који се не може спречити, судбоносан; Богдан; без могућности да се избегне, неизбежан; одређује даљи ток“. Речник синонима и тезаурус српског језика, 2007.: „ СУДБИНА, нужност, неминовност, неизбежност, извесност, неопозивост, неспречивост, незаустављивост, одређеност, неуклоњивост, неумитност“. Синоними и сродне речи српскохрватског језика, 2004. : „ СУДБИНА, неминовност, независна од људских планова и предвиђања, на шта се не може утицати, врховни закон који управља свим збивањима, одређује ток и догађаје у животу појединаца, чему се не може побећи и што је коме записано на рођењу, те се не може избећи, па стога може да буде добра или зла, срећна или несрећна; стога својој судбини нико не може да умакне“. Мала енциклопедија просвете, 1986.: „ СУДБИНА; ФАТУМ (латински), моћ или сила која с неминовношћу одређује почетак, ток и крај живота, тако да људи и кад знају вољу судбине не могу је изменити без обзира да ли им она доноси срећу или несрећу“. Човек има слободну вољу да креира свој живот и поступке, да ради како мисли да треба и може, у складу с друштвеним нормама и природним законима, али је све то одређено судбином, која представља оквир свих могућности. Сва жива бића јесу таоци судбине.

* **ЊЕНО ВЕЛИЧАНСТВО ДУША**

*„ Ако је стварно да бесмртна је душа,
да у тело пре рођења уђе, где је до тад била,
и у ком телу је живела?
Ако ни у телу није била, где је боравила,
куда је лутала, где се крила,
какав траг је оставила?
Како је знала да у то тело треба да уђе?
Да ли је мала, или је део свемоћне силе
Велике душе која је свуда, а одваја само
онолико колико треба да тело оживи, и с њим живи,
да га подигне од нејака до великих снага,
да с њим расте, да га развија, јача, покреће
и с њим се креће.
Да ли душа има сећање?“*

Душа јесте дах живота, знак живота, животна снага, оно што се само покреће, оно што живи тело. Појам је којим се изражава целокупна животност живих бића. Суштина је тела и живота. Живи с телом, и без њега нема своју могућност и сврху. Тело остварује што душа жели, и само за-

једно имају сврху. Увек је индивидуална. Појам „живо биће“ јесте душа и тело. Душа је бит и остварење сваког тела. Тело је оквир душе. Ствара се да прими душу. Рађа се и развија с њом. Она у њему испољава своју снагу и тиме постаје владајући принцип живота. Када тело изгуби физичку способност за опстанак, душа га напушта и одлази даље (пресељава се), али без снаге, док нађе друго тело и ту испољи снагу. Она је увек добра, бесмртна и учествује у спасењу. Не потиче од тела, већ улази у њега у зачећу као у привремено боравиште. Не постоји норма која може да ограничи број тела у која душа улази и излази. Сви који смо рођени јесмо одабрани као мисионари да омогућимо душама да живе с телима. Постоји доста стабилно веровање да душа реинкарнира, пресељава се из истрошеног у новозачето тело, али не одмах, већ „чека на ред“ краће или дуже време. Судбина одређује у које тело ће душа да уђе и колико ће с њим да живи.

Душа наша јесте плод Велике Душе;

Душу нашу носе, преносе, доносе и односе Анђели Свети;

Анђели су изасланици Духа Светога и чувари Душе наше;

Душа је свуда, на сваком месту и у сваком бићу;

Душа живи у телу, бесмртна је и вечна; Она јесте величанство;

Душа у тело улази као удах; даје живот телу; живи с телом;

Душа је у телу као у привременом станишту и оквиру свом;

Душа даје чула телу;

Душа кроз ум и разум осећа, доживљава,разумева и трпи;

Душа кроз очи види и доживљава свет као кроз прозоре своје;

Душа кроз уши чује и доживљава свет као глас и талас;

Душа кроз психу и здравље ствара огледало своје;

Душа кроз укус доживљава сласт и горчину;

Душа кроз мирис доживљава арому живљења;

Душа кроз додир доживљава блискост;

Душа говори и чује говор;

Душа види, али је невидљива;

Душа осећа;

Душа чује;

Душа мирише;

Душа додирује и осећа додир;

Душа жели и воли;

Душа тражи и даје;

Душу негујмо и разумимо; без ЊЕ нема живота;

Душа јесте живот тела. Душа и тело јесу живот. Душа напушта тело као издах.

* **ВЕРА (ВЕРОВАЊЕ)**

Лично веровање у истинитост неке тврдње (претпоставке), без обавезне провере и логичког мишљења, али укључује некакво логично мишљење и филозофско објашњење. Темелји се на уверењу да је тако како мислимо да је. Проистиче из нормалне људске особине да верује у неког или нешто, јер то омогућава да човек нормално функционише. Често говоримо „имај веру у себе“

да бисмо неког мотивисали и подржали у настојању да нешто уради позитивно и постојано. Вера је основ за међусобно поверење.

* **НАДА (НАДАЊЕ)**

Веровање у позитиван исход нечега што очекујемо. Позитивно стање психе, јер пружа лагодност у ишчекивању. Али, ако се то не оствари, може да доведе до депресивног стања. Зато кажемо да се треба надати умерено, с „резервом“, јер смо тако делимично спремни и на лошији исход од очекиваног. Што се дубље надамо, теже прихватамо лош исход. Надање је нераскидиво повезано с веровањем, па је потребно да ускладимо умереност вере и наде. По легенди, наду је међу људе пустила Пандора, најлепша жена коју су богови створили, када је из радозналости отворила лепу кутију, што јој је било претходно забрањено да уради. Из ње су одмах изашла сва зла овога света. Брзо је затворила, али је зло већ учињено. У њој је остала затворена нада. На вапаје народа отворила је кутију поново, па је нада дошла међу људе, али с великим закашњењем, јер су зла већ учинила своје. Бог Зевс је казнио Пандору да цео живот нешто жели, али да јој се ниједна жеља не оствари. Људи су прихватили какву-такву наду, да би се некоме или нечему надали и тако бар мало ублажили немерљив притисак зла.

* **ЉУБАВ**

Дубоко и снажно емоционално стање наклоњености и привржености неком или нечем; комплекс више емоција које одражавају снажан однос и везу. Најузвишенија емоција која човека подстиче на лепо и најлепше, на добро и најбоље, на несебично осећајно давање себе другом. Узвишено стање духа, који подстиче душу, па се осећамо блажено, испуњено, узвишено, с појачаним осећањем одговорности, срце нам куца пуним ритмом, имамо само лепе жеље и вољу да их остваримо с неким нама најдражим, пуни поверења, наклоњени неизмерно особи супротног пола која нам највише значи и којој највише верујемо, према деци и ближњима, Богу, зраци и прија, и појачава нашу бригу и одговорност за њих.

* **ИСТИНА**

Истина је, уз живот, најважнија апсолутна вредност коју природа и човек стварају, и поседују. Она је мерило свих ствари и догађања; мерило постојања. Истина је само једна, али се може посматрати из више углова. Тешко је доказива у одређеним случајевима, ако није одмах уочљива. Неспорна је вредност ако је осведочена. Неке религије и вере тумаче да не постоји само једна истина, што им даје већи простор за манипулисање људима, посебно када намећу уверења да је то што кажу „права истина“. Апсурд је постојање „неправих истина“. Једном саопштена или уочена (доказана) истина нема супротстављену „праву истину“. С тим лажним термином се манипулише тамо где не знају или избегавају истину. Она увек постоји као једина о датој ствари, све остало је лаж о тој ствари; јесте откривеност, јасност, видљивост (*aletheia*) и усаглашеност сазнајног разума са стварима (*adaequatio rerum et intellectus*). Једино питање јесте - да ли желимо да буде откривена, јасна и видљива?

* СТРАХ

Страх је најстабилнија категорија у живом свету. Свуда га има. Нема живог бића које не носи „клице“ страха у себи. Заступљен је као и живот, и његов је саставни део. Урођена је примарна емоција човека. У другим живим бићима јесте инстинктивна реакција на опасност. Упозорава на опасност, свесно или несвесно (рефлексно) реагујемо, тело добија или губи снагу у зависности какав нам је психофизички склоп. Стално је присутан, а испољава се на многе надражаје или размишљање о њему. Реагујемо различито, јер смо различити. Њиме се људи плаше, покорвају, обавезују, присиљавају, оптерећују, притискају, уцењују и обесхрабрују путем разних поступака, обичаја, норми, прописа, закона, уредби, наредби, заповести, наређења, захтева, прохтева, претњи. Помоћу њега се управља људима и њиховим поступцима, чиме се деперсонализује и урушава личност, с једне стране, а с друге стране, људска свест је на таквом нивоу да, без некаквог усмерења и ограничења, врло брзо поприма некакву неконтролисану слободу, која се често граничи са животињским инстинктом и анархијом, јер тада превладава најнижи слој личности (ИД, оно), којој примарно покреће нагоне, када човек не поштује друштвене норме, па је потребно такве социјализовати и довести на ниво нормалне личности (ЕГО, ја), која ће разумети себе, друге и окружење, и прихватити друштвене норме као потребу за нормално живљење (СУПЕРЕГО, надја). Не можемо да изоставимо ни религије, које такође функционишу експлоатацијом страха (Откривење Светог Јована Богослова; Свети Јован Крститељ: „Покајте се, јер се приближило царство небеско“;...), где су људи присиљени да верују у свашта, у страху да им се не би догодило нешто лоше ако не поштују то. То је главни разлог што су људи сујеверни (страх од непознатог). Од страха се не може ослободити, само се може привремено потиснути, у већој или мањој мери. Непромењива је категорија.

* ПРАВАЦ И СМЕР

Правец јесте физичка величина, везана за линију као геометријски појам, с тим што у природним условима та линија (правац) има своју устаљену (одређену) просторну величину: у ваздухопловном саобраћају то су ваздушни путеви, којима летелице лете одређеним смеровима; у воденом саобраћају су водени пловни путеви; у сувоземном саобраћају су путеви, пруге, телекомуникациони системи, електрични далеководи, водоводи, канализације, корита река и потока (са и без воде) и простор уз њих, планински гребени, и све друго што просторно (физички) обезбеђује било какву везу између две тачке (условно). Правци постоје увек, без обзира да ли се неко или нешто креће у њиховим захватима (границама). Уцртани су на картама, шемама, плановима, пројектима. Величине су које постоје као стална повезаност објеката, предела, насеља, држава, континената. **Смер се одређује у оквиру датог правца.** Настаје почетком кретања или планираним кретањем, уцртаним као вектор. Увек има једносмерно кретање. Примери: корито реке јесте правац, ток реке јесте смер; пут јесте правац, кретање по њему има смер (једносмерно или двосмерно); улица јесте правац, кретање по њој јесте смер (смерови);... Зато би у саобраћајној терминологији требало код кретања возила да се користи „**показивачи смера**“, не „показивачи правца“.

* ИСТОРИЈА

Према општој дефиницији, историја јесте наука о сваком процесу развоја у даљој или ближој прошлости, и у том контексту се примењује на сваку појаву у животу природе и човечанства. У ужем смислу се дефинише као наука која проучава развитак људског друштва у прошлости као јединствен и законит процес. Прихватљиво је и ново дефинисање као науке о прошлости и мртвица које спомињемо. „Отац историје“ Херодот (5.в.п.н.е.) : „ Да се памти, да се не заборави“. Марко Тулије Цицерон (50. г.п.н.е, римски говорник, филозоф, политичар) : „ Историја је сведок времена, светлост истине, живот успомена, учитељица живота, весник давнина“ (*Historia magistra vitae est* – историја је учитељица живота). Аутори тих и сличних најави историје као темеља истине поткрепљене уверљивим догађањима у прошлости, желели су да дају дубок и стабилан основ новом веровању, које је требало да увери људе у истинитост тога што се говори. Међутим, околности у добима живљења тих људи, немерљив утицај сујетних владара и војсковођа, мешање догађаја с легендама и митовима, довели су врло брзо њих и њихове следбенике у стање немоћи да се супротставе идеалистичком тумачењу, уз обавезну пристрасност према својој држави, величање својих поредака и победа, уз наглашено омаловажавање свега што је туђе и противно. Често су догађаје тумачили као вољу богова, јер су били убеђени да од те воље све зависи. Сваки догађај је био „поткрепљен“ веровањем у неког бога и његову вољу, па су тако стварани поједини легендарни јунаци, који су то постали уз „божију помоћ“. Веровање у то јесте било пресудно да се „чињенице“ прихвате. Такви подаци су били неопходни да људи „виде“ шта је стварно било, и ко је стварно био тај. У каснијим периодима су обавезно присутне религије, које су уочиле погодно „поље“ за своја деловања, обавезно се повезујући с владарима и поредцима, да би обезбедиле сигурно деловање. Свест „маса“ је била стално скучена услед страхова које су им наметали јачи, па су религије то искористиле у пуној мери, додавши још страхова, који су обезбедили и њима и владарима пуну доминацију. Религије су настојале да „кроје капу“ по својој мери свима, па и владарима, тако што су битно утицале на догађаје, а одабране владаре (цареви, краљеви, и ближи чланови фамилије), проглашавале су за свете, па се, опет, све сводило на идеалистичко и религијско тумачење историје. Неки историчари су касније стидљиво прешли на материјалистичко тумачење догађаја и људи. Не постоји без везе изрека „историју пишу победници“, што значи да има много лагања, преувеличавања и додавања, што је у свим историјским раздобљима показатељ изразите пристрасности. И данас се у свету и код нас „кроје подаци“ променом друштвено политичких система и „потребама“ за новим подацима, којима ће се „поткрепити“ тврдње да су ти нови системи много бољи, а стари превазиђени и подаци који су везани за њих нису више релевантне чињенице. Какве су то „нове чињенице“, и где су до сада биле? А каква је то „пристрасна историја“, која је непрекидно на снази? Како јој се може веровати, ако није непристрасна и објективна?

Неки примери: 1/ Туђман је у „новој хрватској историји“ умањио број жртава у логору Јасеновац са 700 000 на 50 000, што одговара савременим хрватским „виђењима“ историје. Тај податак јесте лаж, али је њима битан за постизање нових поена на Западу, јер им је он омогућио и помогао да имају то што данас имају. За „новонасталу нацију“ Хрватске потребни су и новонастали „историјски подаци“. 2/ Код нас је интересантно „ново виђење“ историје од 1941. до данас. Деценијама су нас учили, и учили смо, о другом светском рату на просторима Југославије (НОБ), да су

четници домаћи издајници и сарадници окупатора. Од 1990, до данас, на „сцени“ је експанзија „историчара“ који, уз помоћ интересних кругова, успевају да „докажу“ да су домаћи издајници само фантазија комуниста, јер су „неоправдано злостављали“ такве „патриоте“, који су само желели да заштите то што је „краљевско“, и да омогуће „патриотском краљу“ да се једном врати на престо, који му „од бога“ припада. Данас није добро све што су радили комунисти, посебно што су одузимали део имовине богаташа и паразити, зеленаша и гуликожа сиромашних, да би народ, после свих злодела окупатора и домаћих издајника могао нормално да живи, па њиховим потомцима враћају све што је одузето, и тиме „доказују“ колико је „добрим“ људима зла нанео „комунистички режим“. Према тој динамици „нових чињеница“, велика су настојања да се ти „добри људи“ рехабилитују, а све више злодела се приписују комунистима; да се неки од тих „добрих људи“ прогласи за „отаџбинског хероја“, јер је дао „немерљив допринос“ за очување тековина Краљевине Југославије, патриотизма, поштења и јунаштва избеглог краља, али без „уплитања“ у борбу за очување и ослобађање отаџбине од окупатора. 3/ „Титово време“ је постало „непристојно“ за помињање, јер је према „новоисторијским подацима“ Тито био „ванземаљац“, „убачен шпијун“, „преварант“, „мрзитељ Срба“, „намештеник владара из сенке“ ... 4/ Почетком 1990-тих, на улицама Београда окупљени грађани су довикивали „црвена бандо“ борцима НОБ-а и њиховим пријатељима, народу који их је подржавао, и тако занесено и инструментализовано вичући заборавили, или их није то интересовало, да је црвена бија – боја живота, крви, радости, најлепшег цвећа, ХРИШЋАНСТВА, што значи да су и ти викачи били црвена банда, ако су уопште били хришћани, као и њихове вође, организатори и хушкачи, који су се редовно виђали као „хришћани“ у црквама и манастирима, молили се Богу у име „свог хришћанства“ и тако цинично и лицемерно шепурили и шепуре се као творци „нове историје“; 5/ Подсетимо се стиха химне „Хеј Словени“ – „Проклет био издајица своје домовине“. Новокомпонованим „патриотима“, политичарима и „историчарима“ сметао је тај стих, јер је реметио већ урађен сценарио рушења „црвених“, из два разлога: а/ Реч „издајица“ није одговарала „стварности“. Морала је да буде одбачена по сваку цену, како би њихови претходници, „идоли“ и „родољуби“, били приказани у што лепшем „патриотском“ светлу. У еуфорији нараслог „патриотизма“ тежило се за потпуним прекидањем веза с било каквим симболима „прошлости“, мислећи на комунисте, па су задрли у још дубљу прошлост где су нашли химну „Боже правде“, којом се велича само Српски народ, као да других народа нема у Србији; грб са симболима краља и двоглавим дегенерисаним орлом (да ли је ико од њих пожелео да му се роди двоглаво дете као симбол породице?), што им се чинило, па и прихваћено, као „прикладније“ од црвене звезде петокраке; б/ Реч „домовина“ су хтели да одбаце као „непатриотску“, јер су тврдили да је то само хрватски израз од речи „дом“. У Русији и државама где се говори руски, реч „дом“ значи кућа. Одмах је „Дом војске Југославије“ преименован у „Централни клуб војске Југославије“, без обзира што тада и сада постоји „Руски дом“ у Београду. Није ми познато да ли су покушали да наговоре и Русију да промени тај назив. Заборавило се, или је то карактеристика неписмености тих „родољуба“ и „патриота“, да се и раније и сада у српском језику говори „домаћин“, „домаћица“, „домаћинство“, „домаће васпитање“, „домаћи задатак“, „домаћи производ“, а да се у хрватском језику каже „кућаник“, „кућаница“, „кућанство“, „кућанско“. И у химни „Боже правде“, коју су исти ти усвојили, пише: „Благослови Србу село, поље, њиве, град и дом!“. Туђман јесте био лажов, и има многобројне следбенике, али постоје и у Србији такви лажови, и имају многобројне следбенике. „ По шумама и горама наше земље поносне ...“.

* **ДА ЛИ СИЛАЗИМО НА СЛЕДЕЋОЈ СТАНИЦИ ИЛИ НА СЛЕДЕЋУ СТАНИЦУ?**

Углавном се говори: Да ли силазите на следећој станици?, Силазим на следећој станици. То би одговарало: Авион слеће на писти; силазим у подруму; силазим на перону; силазим на мосту; да ли авион слеће на писти?; да ли силазите у подруму?; да ли улазите у води?; улазим у води; стављам нож на столу; седам на столицу; улазим у шуми; улазим у соби; улазим у аутобусу; улазим у колима; излазим на стази; долазим у школи; ... **ТРЕБА: Да ли силазите на следећу станицу?**

Силазим на следећу станицу; авион слеће на писту; силазим у подрум; силазим на перон; силазим на мост; да ли авион слеће на писту? да ли силазите у подрум? да ли улазите у воду? улазим у воду; стављам нож на сто; седам на столицу; улазим у шуму; улазим у собу; улазим у аутобус; улазим у кола; излазим на стазу; долазим у школу; ... Користи се АКУЗАТИВ (четврти падеж).

* **ДА ЛИ РАДИМО КОД КУЋЕ ИЛИ У КУЋИ?**

Углавном се говори: Да ли си код куће? код куће сам; урадите задатак код куће; бићу код куће. То би одговарало: Да ли си код стана? код стана сам; урадите задатак код стана; бићу код стана; код биоскопа сам, гледам филм; код позоришта сам, гледам представу; ... **ТРЕБА: Да ли си у кући? у кући сам; урадите задатак у кући; бићу у кући; у стану сам; урадите задатак у стану; бићу у стану; у биоскопу сам, гледам филм; у позоришту сам, гледам представу; ...**

Предлог *код* значи *пored, уз*: предлог *у* значи *унутра*.

* **ЗВЕЗДА ПЕТОКРАКА – СИМБОЛ ЧОВЕКА**

Морска звезда јесте природно постојећи организам, с пет једнаких кракова. Јесте природна, морска нужност постојања. Неизмењива је у постојању. Њену пројекцију у људском свету човек је узео као свој симбол сигурног постојања и трајног опстанка. Симбол није измишљен, па створен, већ је својим постојањем стварног, постао надахнуће у остварењу човекове маште о сигурном и јаким. Када човек стоји усправно, раширених ногу више од ширине рамена, раширених руку бочно водоравно, подсећа на морску звезду, с неједнаким краковима, али у пет смерова као она. Полазећи од тога, човек је желео да створи симбол који ће да обједињује све то. Створио је звезду петокраку, где глава додирује врх горњег крака, шаке додирују врхове бочних кракова, стопала додирују врхове доњих кракова. Тако је добијен симбол који је вредан постојања и симболисања човека. У таквом свом постојању, јесте сигурно *прикладнији* симбол здравог, нормалног и трајног у односу на ненормалног, дегенерисаног, неприродног и болесног двоглавог орла.

* **КРСТ – СИМБОЛ ЧОВЕКОВОГ СТРАДАЊА**

Усправан стуб, колац, с попречном гредом, на који може да се нешто постави, обеси или разапне. Као симбол се налази у древним цивилизацијама (Кина, Египат, Средња и Јужна Америка...), пре сто хиљада година. Појављује се код Келта, на пронађеним предметица. Симбол је упоредо с точком, кругом и квадратом. Углавном је познат и везан за страдање човека, на који су били разапнени осуђени за зло, па и невини. Римљани су разапели гладијаторе и робове(73-71.г.п.н.е.).